

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Номер шестнадесет

Jeff Pippenger

2025-12-22

Число шестнадесет

Моите извинения за толкова многото думи, преди да пристъпя към основната тема. Желая да поставя на мястото им определени пророчески линии, които са важни елементи от логиката, която възнамерявам да използвам, когато непосредствено разгледаме книгата на Йоил. По-рано споменах, че еврейската дума, превеждана като „отсечен“ в книгата на Йоил, намира корените си в жертвения начин за утвърждаване на завет в дните на Авраам.

Събудете се, пияници, и плачете; и ридайте, всички вие, които пиете вино, поради новото вино; защото то е отсечено от устата ви. Йоил 1:5.

Еврейската дума „отсечен“ е H3772 и представлява първичен корен със значение „да отсече (от, надолу или на части); по подразбиране — да погуби или унищожи; по-специално — да сключи завет (тоест да направи съюз или споразумение, първоначално чрез разрязване на плът и преминаване между частите).“

Осъзнавам, че определението на Strong's за „отсечен“ го нарича „първичен корен“ в граматичен смисъл. При все това, отсичането, свързано със завета и Авраам, показва, че светлината на завета е прикрепена към думата, и тази светлина е изложена в нейния първичен исторически корен. „Отсичането“ в категориите на заветната история е пророчески символ, основан върху своите първични корени, и също така граматически е определено като първичен корен.

Изявлението в пети стих не само посочва, че те не притежават вестта на късния дъжд, представена чрез „новото вино“, но и че те са „тогава и там“ отхвърлени като Божи заветен народ — заветен народ, който проследява своите „първични корени“ назад до Авраам.

Поколението, което измря в пустинята в продължение на повече от четиридесет години, проследяваше първичните си корени до Авраам, тоест баща на много народи. Поколението, което влезе в Обетованата земя с Исус Навин, проследяваше първичните си корени до Авраам. Юдеите, които разпънаха Христос, проследяваха първичните си корени до Авраам. Протестантите, които излязоха от Тъмните векове и които след това бяха изпитани и отминати като Божия избран заветен народ през 1844 година, проследяваха първичните си корени до Авраам. Милеритското Филаделфийско движение, което влезе в Пресветото място на 22 октомври 1844 година, проследяваше първичните си корени до Авраам. Милеритското Лаодикийско движение, което възстанови Ерихон през 1863 година, проследяваше първичните си корени до Авраам. Лаодикийската църква на адвентистите от

седмия ден, която бива избълвана от устата на Господа при скоро настъпващия неделен закон, проследява първичните си корени до Авраам. Всички тези поколения са изпълнили или ще изпълнят притчата за лозето.

Пияниците в Йоил се пробуждат, за да открият, че са били отхвърлени като Божий народ и че нямат вестта на късния дъжд. Тогава обратното също е вярно. Онези, които Йоил определя като носещи „венци на слава“, тогава влизат в завет, биват запечатани и въздигнати като принос. Първият утвърден завет между Бога и един избран народ започна със същото „отсичане“, което е представено при последната жертва на Божия народ, започваща при неделния закон. Отсичането е отделянето на пшеницата от плевелите. Плевелите биват отхвърлени и хвърлени в огъня, а пшеницата бива вързана на снопове заедно като петдесетничен принос на първия плод от пшеницата, който след това бива въздигнат, „както в предишните години“.

Обикновено се посочват четири места, които представят Авраамовия завет. В Битие дванадесета глава Авраам е „призован“ и му е дадено обещанието да бъде направен велик народ. Това не е част от завета, а е призоваването чрез едно обещание. В онзи момент името му е Аврам, защото един от символите на заветното взаимоотношение е промяната на името. Името на Аврам е променено в третата от четирите стъпки на завета.

Защото, когато Бог даде обещание на Авраам, понеже нямаше в никого по-голям, в когото да се закле, закле се в Себе Си, като каза: „Наистина ще те благословя с благословение и ще те умножа с умножение.“ И така, след като търпеливо издържа, той получи обещанието. Защото човеците наистина се кълнат в по-големия, и клетвата за потвърждение е за тях край на всеки спор. Поради това и Бог, като желаше в още по-голяма степен да покаже на наследниците на обещанието неизменността на Своя съвет, го потвърди с клетва; та чрез две неизменни неща, в които беше невъзможно Бог да излъже, да имаме силна утеха ние, които сме прибегнали да се хванем за поставената пред нас надежда; която имаме като котва на душата, сигурна и твърда, и която влиза навътре зад завесата; където Исус, като Предтеча, влезе за нас, като стана Първосвещеник до века по чина Мелхиседеков. Евреи 6:13–20.

Призивът беше Божието обещание към Аврам, а Той предостави и второ свидетелство чрез последвалата „клетва“. Последвалата „клетва“ беше тройна. След призива на едно обещание, който беше първата стъпка, втората, третата и четвъртата стъпка са същинският троен завет, от Бога, с един избран народ. В Битие петнадесета глава Бог официално „сключва“ (установява) завета чрез драматичен ритуал, при който само Бог преминава между разсечените животни, като безусловно обещава земя на Авраамовите потомци. Обещаната земя беше представена като земя между две реки: египетската река и река Ефрат. Първата стъпка на тройния завет включва пряко препращане към пророческата символика на две реки и към всичко, което е свързано с този символ. Когато вдъхновението посочва реките Улай и Хидекел като събития, които сега са в процес на изпълнение, тези две реки бяха предобразени в пророчеството към Аврам. Обстановката е между двете реки на Аврам, които, когато бъдат съпоставени с двете реки на Даниил, правят четири реки, защото гласът

на Христос е глас на много води.

В същия ден Господ сключи завет с Аврам, като каза: На твоето потомство дадох тази земя, от Египетската река до голямата река, реката Ефрат: кенейците, кенезейците и кадмонейците, и хетейците, и ферезейците, и рефаимите, и аморейците, и ханаанците, и гергесейците, и евусейците. Битие 15:18–21.

Земята, обещана на Аврам, беше целият свят, който в последните дни е представен чрез десет царе, докато в първите дни на завета той беше изброен като десет племена, а не царе. Сто четиридесет и четирите хиляди ще бъдат в конфликт с целия свят. Тогава светът ще бъде въввлечен в процеса на изпитание чрез налагането на неделното богослужение от едно световно правителство под ръководството на багреницата блудница от Откровение 17, която царува над десетте земни царе. При Аврам църковно-държавният символ на образа на звяра е представен чрез египетската река, символ на държавничество, и вавилонската река, символ на църковничество.

След тези неща словото Господне дойде към Аврам във видение, казвайки,

Не бой се, Авраме: Аз съм твой щит и твоята твърде голяма награда.

И Аврам каза: Господи Боже, какво ще ми дадеш, като си отивам бездетен, и управителят на дома ми е този Елиезер от Дамаск? И Аврам каза: Ето, на мене не си дал потомство; и, ето, един роден в дома ми е мой наследник. И, ето, словото Господне дойде към него, като каза:

Този не ще бъде твой наследник; но онзи, който ще излезе от твоите собствени чресла, той ще бъде твой наследник. И го изведе вън, и каза: Погледни сега към небето и преброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му рече: Така ще бъде твоето потомство.

И той повярва в Господа; и Той му го вмени за правда. И му рече,

Аз съм Господ, Който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам тази земя, за да я наследиш.

И той рече: Господи Боже, по какво ще позная, че ще го наследя? А Той му рече,

Вземи Ми юница на три години, коза на три години, овен на три години, гургулица и млад гълъб.

И той взе всичко това, разсече го на две и положи всяка част една срещу друга; а птиците не разсече. И когато грабливите птици се спуснаха върху трупите, Аврам ги пропъди. И когато слънцето залязваше, дълбок сън падна върху Аврама; и ето, голям ужас от тъмнина падна върху него. И каза на Аврама,

Знай със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е тяхна, и ще им служат; и те ще ги угнетяват четиристотин години. А и онзи народ, на когото ще служат, Аз ще съдя; и след това те ще излязат с голямо имущество.

И ти ще отидеш при бащите си с мир; ще бъдеш погребан в добра старост.

Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук отново; защото беззаконието на аморейците още не е достигнало пълнотата си.

И стана, когато слънцето залезе и се смрачи, ето, димяща пещ и горящ светилник минаха между тия части. Битие 15:1–17.

Онзи, Който щеше да води Моисей и израилевите синове като огнен стълб нощем и облак денем, премина между онези „разсечени“ части като димяща пещ и горящ светилник.

И Господ вървеше пред тях денем в стълб от облак, за да ги води по пътя; а нощем в стълб от огън, за да им дава светлина, та да вървят денем и нощем. Не отнемаше от лицето на народа стълба от облак денем, нито стълба от огън нощем. Изход 13:21, 22.

Горящият светилник и димящата пещ бяха предобраз на облачния или огнения стълб и представляват пророчески елемент от първата стъпка от трите стъпки, свързани с това как Бог установява завета с Аврам. Главата започва с думите: „Не бой се“, защото вестта на първия ангел е: бойте се от Бога; и онези, които като Аврам се боят от Бога, няма да имат нужда да се боят от Бога. Има два вида страх, защото има две категории хора.

По-нататък в заветния пасаж Аврам повярва на Бога и това му се вмени за правда. Трите ангела са паралел на делото на Светия Дух, както е изложено от Йоан, който учи, че Светият Дух изобличава за три неща: грях, правда и съд. Тези характеристики съответстват на трите ангела, така че след като страхът от Бога е изложен в заветния пасаж, тогава се посочва втората стъпка — правдата, след което следва произнасянето на съда, което е третото дело на Светия Дух и вестта на третия ангел. Първата стъпка на завета предобразяваше вестта на първия ангел, която винаги е фрактал на всичките три вести. Трите стъпки на заветния процес представляват трите ангела от Откровение четиринадесета глава.

След като Аврам е счетен за праведен, отбелязвайки втория ангел, той приготвя принос, защото приносът се приготвя непосредствено преди третата стъпка на съда. Този принос представлява приноса на левитите от Малахия 3, който се издига като знаме. Както трите периода по четиридесет години в живота на Моисей представляват вестите на трите ангела, така и първите четиридесет години от живота на Моисей съдържат и трите стъпки на вестта на трите ангела.

Мястото, откъдето започва свидетелството на Мойсей, е страхът на неговите родители от Бога (първата стъпка), последван от видимо изпитание. Втората стъпка включва видимо изпитание, както беше случаят в Даниил, глава първа, когато Даниил най-напред се бои от Бога и отказва да се храни с вавилонската храна, а след това е изпитан въз основа на външния си вид. След това за Даниил идва третото изпитание три години по-късно от цар Навуходоносор, символ на северния цар и на неделния закон, което е вестта на третия ангел.

Родителите на Моисей се бояха от Бога, положили го в ковчег във водата, а дъщерята на фараона бе насочена да види положението и след това отсъди в полза на спасяването на детето. Началото на живота на Моисей беше илюстрация на завета, който Бог сключи с човечеството, а след това чрез Моисей Бог сключи завет и с един избран народ, отделен

измежду човечеството. Ноевият завет с човечеството представлява голямото множество, а Моисеевият завет с един избран народ са сто четиридесет и четирите хиляди. Приносът, който Аврам трябваше да принесе, за да утвърди завета, носеше белега на Ноевия завет, както и Моисей, който изпълни пророчеството към Аврам векове по-късно.

Приносът се състоеше от пет различни животни: тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и млад гълъб. Птиците бяха оставени цели, а юницата, овенът и козата бяха „разсечени“ на половини. Този принос е образ на издигането на знаме в последните дни като видимо изпитание за човечеството. Видимият знак за дъщерята на фараона беше младенецът Моисей в ковчезето. Ковчегът е символизиран от осемте души в ковчеза. Числото „осем“ е утвърдено като една от пророческите характеристики на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди. Когато вземете предвид петте животински приноса и разделите трите на половина, тогава вашият принос се състои от осем части, както е предобразено чрез Ной, а след това потвърдено в приноса на Аврам.

Онези пет животни, когато бъдат разделени според указанието на Бога, представляват числото „осем“ и с това представят онези души в края на света, които бяха предобразени от „осемте“ души в ковчеза. Знакът на обрязването, който е втората стъпка в тройния завет на Аврам, трябваше да бъде извършен на „осмия“ ден след раждането, а този обред бе заменен от кръщението, което предобразява възкресението на Христос, станало на „осмия“ ден. Числото „осем“ е установена характеристика на заветите и на Ной, и на Моисей, и те предобразяват сто четиридесет и четирите хиляди, които ще бъдат издигнати като приносно знаме и които са „осмият“, който е от седемте.

Тези пет животни представляват петте мъдри девици, които, предобразени от „осемте“ в ковчеза, ще преминат от стария свят в новия свят — без да видят смърт.

Приносът на Аврам беше чист принос, защото всички животни в приноса бяха чисти животни, и заедно те представят основните животни, използвани за всеизгаряния. Вестта на първия ангел включва заповедта да се поклоним на Твореца, и основните жертвени животни на светилищната служба, която трябваше да бъде установена, когато пророчеството към Аврам се изпълни във времето на Мойсей, са представени като приноси на поклонение, като същевременно предобразяват и призова на първия ангел да се поклоним на Твореца.

Осемнадесети стих изрично заявява: „В онзи ден Господ сключи завет с Аврам.“ Това отбелязва първата от три стъпки, които са прообраз на трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Стъпката на завета в Битие петнадесета глава представлява вестта на първия ангел от Откровение четиринадесета глава, която е последвана от втори ангел, прообразно представен чрез втората стъпка от завета на Аврам, намираща се в Битие седемнадесета глава.

Във втората стъпка името на Аврам се променя на Авраам. Аврам означава „бащата е възвисен“, а Авраам означава „бащата на много народи“. При призоваването на Аврам бе дадено обещанието да стане велик народ, но обещанието не бе потвърдено, докато името на Аврам не бе променено. Тогава той стана първият баща на един избран заветен народ.

Следващата стъпка предобразяваше вестта на третия ангел, тъй като Авраам бе изпитан при принасянето в жертва на Исаак, което предобразяваше кръста, който предобразяваше 22 октомври 1844 г., който предобразява неделния закон — който е вестта на третия ангел. Тази трета заветна стъпка се изпълни на двадесет и втория октомври 1844 г. и е изложена в Битие двадесет и втора глава.

Във втората стъпка, която е вестта на втория ангел, когато името на Аврам е променено, обредът на обрязването се установява като „знак“ на един заветен народ и на неговото отношение към Бога. Именно в историята на вестта на втория ангел Божият народ е запечатан. Те са издигнати като знаме при вестта на третия ангел, представена от неделния закон, но са запечатани в периода непосредствено преди неделния закон, което в милеритската история би било тъкмо преди вратата да се затвори на 22 октомври 1844 г.

Същото е вярно и за трите указа за излизане от Вавилон, които поставиха начало на пророчеството за 2300-те години, завършило с пристигането на третия ангел на 22 октомври 1844 г. Храмът бе завършен през периода на втория указ — след първия, но преди третия. Основите бяха положени по времето на първия указ, а храмовата сграда бе довършена в историята на втория указ. Третият указ през 457 г. пр. Хр. постави началото на 2300-те години, докато самият указ възстанови националния суверенитет на юдеите. При третия watch се издига царство, както е представено чрез възстановяването на националния суверенитет при третия указ и чрез издигането на тържествувашата църква като знаме при неделния закон.

Третият указ предобразяваше пристигането на третия ангел на сватбата на 22 октомври 1844 г. Невястата се приготвя преди сватбата, а не при самата сватба. Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди се извършва непосредствено преди неделния закон, в периода от време, пророчески представен като изпитанието с образа на звяра. Известно ни е, че изпитанието с образа на звяра е изпитът, който трябва да преминем, преди да се затвори благодатното време.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде издигнат преди да се затвори благодатното време; защото той трябва да бъде великото изпитание за Божия народ, чрез което ще бъде решена вечната му съдба. Вашето становище е такава смесица от несъответствия, че само малцина ще бъдат измамени.

„В Откровение 13 този въпрос е представен ясно; [Откровение 13:11–17, цитирано].

„Това е изпитът, който Божият народ трябва да премине, преди да бъде запечатан. Всички, които доказаха своята вяроност към Бога, като спазваха Неговия закон и отказваха да приемат един фалшив съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще приемат печата на живия Бог. А онези, които отстъпват от истината с небесен произход и приемат неделната събота, ще получат белега на звяра.“ Manuscript Releases, том 15, 15.

Вратата се затвори на 22 октомври 1844 г., като предобраз на затворената врата при неделния закон. Сестра Уайт заявява, че изпитът на образа на звяра е изпитът, който трябва

да издържим „преди“ да се затвори времето на благодатта, и също така заявява, че този изпит е мястото, където се решава нашата вечна участ. Преди неделния закон невестата се приготвя, а това изисква да има подходящата сватбена дреха — дреха, която трябва да бъде очистена чрез пречистващите огньове на Вестителя на завета. Печатът се поставя преди сватбата, а след това сватбата настъпва при неделния закон.

Сестра Уайт посочва, че запечатването е установяване в истината както интелектуално, така и духовно. Тя по-нататък посочва, че „когато“ Божият народ бъде запечатан, „тогава“ ще настъпи разтърсването на Божиите съдби. Разтърсването са съдбите, които започват при земетресението от Откровение единадесета глава, което е неделният закон в Съединените щати.

Милеритският храм беше завършен при Среднощния вик, което показва, че печатът се полага преди третия жалон на съда. В Авраамовия завет третата стъпка на съда беше Исаак на планината Мория, предобразяващ не само Христос на кръста, но и принасянето на левитите в Малахия 3.

И ще седне като очистител и пречиствател на сребро; и ще очисти синовете на Левий, и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде благоугоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години.

И ще се приближа до вас за съд; и ще бъда бърз свидетел против чародейците, и против прелюбодейците, и против лъжеклетвуващите, и против онези, които угнетяват наемника в заплата му, вдовицата и сирачето, и които лишават чужденеца от правото му, и не се боят от Мене, казва Господ на Силите. Малахия 3:3–5.

След процеса на очистване приносът „тогава“ ще бъде както в древните дни, и приносът се приготвя по време на последното действие на съда, защото именно тогава левитите, които са били очистени и подготвени като принос, са противопоставени на неразумните девици, срещу които Христос ще бъде „бърз свидетел“. „Бързият свидетел“ е „верният свидетел към Лаодикийската църква“, Който захвърля Шевна като топка в далечно поле и Който с тласък повръща лаодикийците от устата Си. Разделянето на житото и плевелите ще бъде бързо, защото последните движения са стремителни. Този бърз вестител е Той, Който внезапно идва в храма Си в Малахия трета.

Въздигането на приноса в Малахия „както в древните дни“ е въздигането на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди; то бе въздигането на двата възнасяни хляба на Петдесетница като принос; то бе въздигането на змията на стълба в пустинята; то бе въздигането на Христос на кръста и то бе въздигането на Седрах, Мисах и Авденаго в огнената пещ с Христос, докато целият свят се дивеше и чудеше; то бе публикуването на картата от 1843 година и предназначенията цел на картата от 1850 година.

Именно във втората стъпка на завета с Авраам бе установен и наложен обредът на обрязването, като така той стана знакът на завета. Авраам, за разлика от Мойсей, незабавно

обряза Исаак, така че, когато го принесе като жертва в третата стъпка, Исаак да представлява знака. По-късно този знак щеше да бъде заменен от кръщението, които заедно дават две свидетелства за знака на кръста.

„Какъв е печатът на живия Бог, който се поставя на челата на Неговия народ? Това е белег, който ангелите, но не и човешките очи, могат да прочетат; защото ангелът погубител трябва да види този белег на изкуплението. Разумният ум е видял знака на кръста на Голгота върху осиновените от Господа синове и дъщери. Грехът на престъпването на Божия закон е отстранен. Те са облечени в сватбената дреха и са послушни и верни на всички Божии заповеди.“ Manuscript Release, number 21, 51.

В първата стъпка на завета в Битие петнадесета глава е посочено едно времево пророчество за 400 години робство, а Павел определя същия период като 430 години. Изчислението на Павел започва с призоваването в Изход дванадесета глава, защото той включва и времето на Аврамовото пришествие. Ако се разгледат внимателно, четиристотинте години във връзка с тридесетте години са един символ, изложен от Павел, а четиристотинте години, изложени от Аврам, са друг символ. И така, какво представлява периодът от четиристотин години, какво представлява периодът от четиристотин и тридесет години, и какво представляват тридесетте години?

Учените убедително са показали, че четиристотин и тридесетте години могат да бъдат разделени на два периода по двеста и петнадесет години: първият период е свободен от робство и плен, а вторият е робство.

Авраам влезе в Ханаан на 75-годишна възраст, а Исаак се роди, когато Авраам беше на 100 години (25 години по-късно). Яков се роди, когато Исаак беше на 60 години, а Яков влезе в Египет, когато беше на 130 години. Това прави общо 215 години в Ханаан и 215 години в Египет, или общо 430 години. За изучаващия пророчествата това предоставя две свидетелства от два заветни символа, защото Павел, както и Аврам, имаше променено име. Павел посочва 430, а Аврам — 400. Изпълнението „ред по ред“ на две свързани времеви пророчества е свързано с първия заветен период, който доведе до установяването на Божия избран народ.

Когато Христос дойде в историята, за да потвърди завета с мнозина за една седмица, тази седмица представляваше две взаимосвързани времеви пророчества. Пророчеството на Павел за четиристотин и тридесетте години може да бъде разделено на две равни части, както и седмицата на Христос. 215 години в Ханаан, последвани от 215 години в Египет, предобразяват свидетелството на Христос лично за 1260 дни, последвано от 1260 дни на свидетелството на Христос в лицето на Неговите ученици. 2520-те дни, през които Христос потвърди завета, също така представляват седемте времена, които са „разпратата на Неговия завет“.

От 723 г. пр. Хр. до 1798 г. са 2520 години, и тези години са разделени на два периода от по 1260 години, представляващи езичеството, потъпкващо светилището и множеството в продължение на 1260 години, последвано от папизма, потъпкващ светилището и

множеството в продължение на 1260 години. Средата на Христовата седмица беше кръстът, а средата на седмицата (538) поражда 1260 години езическо свидетелство, последвани от 1260 години езическо свидетелство от папския ученик на езичеството. Когато царството на Христовата благодат бе овластено на кръста, то предобразяваше 538 г., когато царството на антихриста бе овластено. На кръста буквалният Израил бе отминат и духовният Израил започна. През 538 г. буквалното езичество бе отминато и духовното езичество започна.

Пророчеството към Аврам за четиристотин години е също и четиристотин и тридесет години. Това е едно и също пророчество, но представено чрез два заветни символа. Тези две свързани времеви пророчества обозначаваха робството и избавлението на Божия народ, които щяха да се изпълнят в началото на заветната история на древния Израил. В края на заветната история на древния Израил има едно времево пророчество, което се съгласува с друго в съотношение ден за година, като по този начин се посочват две времеви пророчества, които подчертават избавлението и робството.

В срединната история на началото и края на древния Израил намираме Даниил във вавилонския плен. От тази заветна история, която посочва робство и обещание за избавление, се излага пророчеството, което свързва заветната история на древния Израил със заветната история на съвременния Израил. В книгата на Даниил са посочени две времеви пророчества. „Клетвата“ на Моисеевите „седем времена“ от Левит двадесет и шест е посочена в Даниил 9/11, както и въпросът от тринадесети стих в Даниил осма глава, който води до отговора в четиринадесети стих, посочващ пророчеството за 2300 години. „Клетвата“, която, ако бъде нарушена, е „Моисеевото проклятие“ в Даниил девета глава, единадесети стих, когато е изпълнена през 677 г. пр. Хр. срещу южното царство, завършва на 22 октомври 1844 г., както и 2300-те години. И двете разпръсвания на 2520 се съдържат във въпроса на тринадесети стих, а отговорът в четиринадесети стих е 2300.

Както при Моисей, алфата на заветната история на древния Израил, и както при Христос, омегата на заветната история на древния Израил, така и началната алфа-история на съвременния Израил включваше две взаимосвързани времеви пророчества. Едното представяше окови и робство, а другото — избавление. Разделянето на 430-те години на два равни периода в алфа-историята на древния Израил предобразяваше пророческото разделение, което бе повторено в седмицата, през която Христос потвърди завета; а взаимосвързаният период на съд за нарушаване на завета, който бе разделен на два равни периода, излага като двама свидетели факта, че алфа-историята на съвременния Израил щеше да има подобна пророческа котва. 2520-те години и 2300-те години, завършващи заедно, предоставят третия свидетел за две взаимосвързани времеви пророчества, които съдържат пророчество, разделено поравно по средата.

Три свидетели биха довели една душа до очакването, че когато Господ влезе в завет със сто четиридесет и четирите хиляди в омега-историята на съвременния Израил, ще има две свързани пророчества за пророческо време и един свързан период, разделен на две равни части; но това не може да бъде така, защото когато Господ влезе в завет със съвременния Израил, Той издигна ръката Си към небето и прогласи, че време вече няма да има.

Заветът на сто четиридесет и четирите хиляди е представен чрез два възвявани хляба от приноса на първия плод на житото. Пророческата структура на трима свидетели, последвана от двоен свидетел, на който липсва разграничението на пророческото време, се открива в приноса на Аврам: юница (която беше разделена поравно), коза (която беше разделена поравно) и овен (който беше разделен поравно), последвани от гургулица и гълъб.

Първите три приноса всички имаха три години, свързани с тяхната символика, което показва, че те представляват три приноса, които притежаваха пророческо време. Не само че трите приноса всички притежаваха пророческо време, но всеки от тях имаше пророческо време, което беше разделено поравно на два периода. Гургулицата и гълъбчето нямат посочена възраст; необходимо беше единствено да бъдат млади, защото те представляват последното поколение на заветния народ, което е представено чрез две птици, или две стада.

Двете стада представляват голямото множество и сто четиридесет и четирите хиляди, а двете птици носят второстепенно значение. Гълъбът е един от приносите за светилището и когато потърсите означението на гълъба като принос, в повечето случаи то означава вид гургулица; докато гълъбът в приноса на Аврам обозначава птица, толкова млада, че няма пера, или, още по-лошо, птица, на която перата са били оскубани. На това пророческо равнище двете птици са пшеницата и плевелите.

В последните дни знамето ще бъде издигнато към небесата като птица и това ще стане именно във времето, когато две нечисти птици ще издигнат нечестieto и ще я поставят на престола ѝ в Сенаар.

Тогава ангелът, който говореше с мене, излезе и ми каза: Подигни сега очите си и виж какво е това, което излиза. А аз рекох: Що е то? И той каза: Това е ефа, която излиза. При това каза: Това е техният образ по цялата земя. И ето, повдигна се един оловен талант; и това е една жена, която седи сред ефата.

И той каза: Това е нечестieto. И я хвърли в средата на ефата; и хвърли оловния похлупак върху отвора ѝ.

Тогава подигнах очите си и погледнах, и ето, излязоха две жени, и вятърът беше в крилете им; защото имаха крила като крилете на щъркел; и те издигнаха ефата между земята и небето. Тогава казах на ангела, който говореше с мене: Къде носят те ефата? А той ми каза: За да ѝ построят дом в земята Сенаар; и тя ще бъде утвърдена и поставена там върху собствената си основа. Захария 5:5–11.

Папството, представено като „нечестие“, или от Павел като „онзи беззаконник“, получи смъртоносна рана през 1798 г., когато талант олово бе поставен върху кошницата, в която седи. След това спиритизмът и отстъпилият протестантизъм ще я подигнат и ще ѝ построят дом в Сенар, в същия момент, когато Бог е завършил изграждането на дома, който Той ще издигне като знаме. В Захария фалшивото знаме е жената на нечестieto, а знамето е представено като гълъби. Тогава светът ще избира между Рим, който е клетката на всяка нечиста и омразна птица, или гълъба — символ на Божия завет с човечеството.

И той извика с мощен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове, и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица.
Откровение 18:2.

Христос заяви във връзка със Своята смърт и възкресение: „разрушете тоя храм, и в три дни ще го издигна“. Тези три дни представляват пророчески период, когато се издига храм, както бе в случая с Моисей, с Христос и с милеритите. Изискването при приноса на Аврам за тригодишна юница, коза и овен представлява това, че във всяка от трите заветни истории, които сега разглеждаме, щеше да бъде изграден храм. Последният заветен храм на сто четиридесет и четирите хиляди е знамето, което трябва да бъде издигнато като корона към небето. Поради тази причина юницата, козата и овенът са земни зверове, като по този начин се прави разграничението с птиците, които летят в небесата. Заветният храм, който се издига в последните дни, е тогава, когато Ерусалим се издига над всички хълмове и планини.

Макар че все още не съм установил всеки елемент от първата от трите заветни стъпки на Аврам, досега всеки елемент, който разгледахме, има свой съответстващ образец в началото и края на древния буквален Израил, както и в началото на съвременния Израил. Ние показваме трите стъпки на ангелите от Откровение 14 в първата заветна стъпка на Аврам. Фракталът на трите ангела, който се намира в първата заветна стъпка на Аврам, ще бъде потвърден още по-ясно, когато разгледаме втората и третата заветна стъпка на Аврам.

„Осемте“ приношения на Аврам представляват не само приношения, които по-късно ще станат част от обредите на светилището на Моисей, но и посочват и потвърждават ролята на пророческото време в историята на Божия заветен народ. Те потвърждават началото и края на Израил като Божи избран народ, било буквален, било духовен.

Павловите 430 години са пророчески период, който не може логически да бъде отделен от Аврамовите 400 години. Когато бъдат положени една върху друга, те образуват тридесетгодишен период, последван от четиристотин години. Оттук ще продължим в следващата статия.

„Пророчествата, записани в Стария Завет, са словото на Господа за последните дни и ще се изпълнят тъй сигурно, както видяхме запустението на Сан Франциско.“ Писмо 154,
26 май 1906 г.